

Høringsnotat

Lovavdelingen
Mai 2018
Snr. 18/2673

Høringsnotat – Forslag til en ny bestemmelse i personopplysningsloven om adgang til utveksling av personopplysninger for å bekjempe arbeidslivskriminalitet

1 Hovedinnholdet i høringsnotatet

I høringsnotatet her foreslås en ny bestemmelse i personopplysningsloven som gir hjemmel for utveksling av personopplysninger mellom offentlige organer i forbindelse med håndheving av lovgivningen om arbeidsmiljø, toll, skatt, avgifter, trygder eller tilskudd eller bidrag av offentlige midler. Forslaget skal bidra til å legge til rette for informasjonsutveksling mellom offentlige etater i deres arbeid med å bekjempe arbeidslivskriminalitet. Bestemmelsen som foreslås, gir ikke hjemmel for å utlevere taushetsbelagte opplysninger eller særlige kategorier av personopplysninger.

Bestemmelsen foreslås tatt inn i den nye personopplysningsloven, som det er fremmet forslag om i Prop. 56 LS (2017–2018) Lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven) og samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse av forordning (EU) nr. 2016/679 (generell personvernforordning) i EØS-avtalen.

2 Bakgrunnen for forslaget

I regjeringens strategi for å styrke innsatsen mot arbeidslivskriminalitet, som ble lansert i 2015 og revidert i 2017, fremgår det at kriminalitet i arbeidslivet er en økende utfordring som medfører alvorlige konsekvenser for berørte arbeidstakere, virksomheter og samfunnet for øvrig. Det uttales videre at dersom vi skal ha et godt og seriøst arbeidsliv i Norge, må arbeidslivets spilleregler følges, og arbeidslivskriminalitet forhindres og bekjempes.

I ovennevnte strategi er begrepet «arbeidslivskriminalitet» definert slik under punkt 2:

«Handler som bryter med norske lover om lønns- og arbeidsforhold, trygder, skatter og avgifter, gjerne utført organisert, som utnytter arbeidstakere eller virker konkurransevridende og undergraver samfunnsstrukturen.»

Det følger videre av strategien at et satsingsområde for regjeringen er å videreutvikle et forpliktende og koordinert samarbeid mellom etatene, se blant annet tiltak nr. 6. Et ledd i arbeidet mot arbeidslivskriminalitet har vært etableringen av tverretatlige samlokaliserte a-krimsentre med medarbeidere fra Arbeidstilsynet, NAV, politiet, Skatteetaten, kemneren og, i noen tilfeller,

tolletaten. Det er også etablert et nasjonalt tverretatlig analyse- og etterretningscenter (NTAES). Senteret består av medarbeidere fra politiet, Skatteetaten, tolletaten, NAV og Arbeidstilsynet.

For at samarbeidet på a-krimsentrene og ved NTAES skal være effektivt, må etatene ha adgang til å dele relevant informasjon. «Styrket informasjonsdeling mellom kontrolletatene og mellom kontrolletatene og politiet» er tatt inn som tiltak nr. 8 i ovennevnte strategi for å styrke innsatsen mot arbeidslivskriminalitet.

I rapporten *Styrket informasjonsdeling mellom kontrolletatene, politi og private for bekjempelse av kriminalitet. Kartlegging av svakheter ved regelverket og forslag til eventuelle lovendringer.*, som ble utgitt 1. desember 2015, fremgår følgende som tiltak 2: «Adgangen til å treffe lovgivningstiltak etter personvern direktivets art. 13 benyttes, slik at det åpnes for å begrense rekkevidden av kravet til formålsbestemthet i art.6 nr.1, slik dette er kommet til uttrykk i popplyl. § 11 første ledd bokstav b) og c). Endringen gjøres ved at det foretas lovendringer i personopplysningsloven kapittel II.». På bakgrunn av at direktiv 95/46 er vedtatt erstattet av en ny forordning om behandling av personopplysninger, som i Prop. 56 LS (2017–2018) foreslås gjennomført i norsk rett, er dette tiltaket fra arbeidsgrupperapporten ikke lenger direkte relevant. Videre er forordningens regler, i motsetning til gjeldende personopplysningslov, formulert på en måte som gjør det klart at personopplysninger kan behandles for nye og uforenlige formål dersom slik behandling har hjemmel i lov.

I punkt 2.4 i Prop. 56 LS (2017–2018) vises det til at det i høringsnotat 6. juli 2017 om ny personopplysningslov ble foreslått en lovbestemmelse som understreket at formålsbegrensningen i personvernforordningen ikke er til hinder for at offentlige myndigheter som har til oppgave å håndheve lovgivningen om arbeidsmiljø, trygd, skatter og avgifter, utveksler informasjon så langt dette er nødvendig for å utføre lovfestede tilsynsoppgaver. I proposisjonen viser departementet til at flere høringsinstanser mente bestemmelsen på flere punkter var uklar, og departementet fremmet derfor ikke noe forslag om en tilsvarende bestemmelse i proposisjonen. I stedet ble det vist til at forslaget ville bli fulgt opp snarest mulig i et eget høringsnotat.

3 Gjeldende rett

Det følger av personopplysningsloven § 2 første ledd nr. 1 at personopplysninger er opplysninger og vurderinger som kan knyttes til en enkeltperson.

Etter personopplysningsloven § 11 første ledd bokstav c påligger det den behandlingsansvarlige å sørge for at personopplysningene ikke brukes senere til formål som er uforenlige med det opprinnelige formålet med innsamlingen med mindre den registrerte samtykker. Bestemmelsen er et uttrykk for prinsippet om formålsbegrensning. Ved Høyesteretts dom inntatt i Rt. 2013 side 143 (Avfallsservice) ble det fastslått at bestemmelsen i § 11 første ledd bokstav c skal anses som et tilleggskrav til behandlingsgrunnlagene i §§ 8 og 9. Dette innebærer at den registrerte må samtykke før allerede innsamlede opplysninger lovlig skal kunne behandles for et uforenlig formål. Det følger av Ot.prp. nr. 92 (1998–99) side 113 at viderebehandling ikke er uforenlig med innsamlingsformålet når den senere bruken av opplysningene er bestemt i lov.

Bestemmelsen i personopplysningsloven § 11 første ledd bokstav c medfører at utveksling av personopplysninger mellom forvaltningsorganer for uforenlige formål krever den registrertes samtykke eller hjemmel i lov. Samtykke vil ofte være upraktisk i disse tilfellene, blant annet som følge av kravet om at et samtykke skal være frivillig, jf. personopplysningsloven § 2 nr. 7. I praksis vil det derfor være lov hjemmel som er det mest aktuelle grunnlaget for informasjonsutveksling mellom forvaltningsorganer for uforenlige formål.

Viderebehandling av personopplysninger kan også utgjøre et inngrep i retten til privatliv etter EMK artikkel 8 og Grunnloven § 102. I slike tilfeller vil viderebehandlingen bare være tillatt dersom den har tilstrekkelig hjemmel, forfølger et legitimt formål og er forholdsmessig.

Adgangen til informasjonsutveksling mellom offentlige organer vil i tillegg være begrenset av reglene om taushetsplikt, jf. forvaltningsloven §§ 13 flg. I motsetning til formålsbegrensningen etter personopplysningsloven § 11 første ledd bokstav c gjelder taushetsplikten uavhengig av om opplysningene skal utveksles for forenlige eller uforenlige formål. Det følger av forvaltningsloven § 13 f annet ledd at bestemmelser i annen lov om rett eller plikt til å gi opplysninger ikke begrenser lovbestemt taushetsplikt med mindre det er fastsatt eller klart forutsatt at taushetsplikten ikke skal gjelde. Det finnes en rekke slike unntaksbestemmelser, for eksempel forvaltningsloven § 13 b første ledd, se i denne sammenheng særlig nr. 4 og 5, skatteforvaltningsloven § 3-3, tolloven § 12-1 annet ledd, folketrygdloven § 21-4 og NAV-loven § 7. Slike regler om utveksling av taushetsbelagte opplysninger vil også gjelde taushetsbelagte *personopplysninger*. Personopplysninger vil imidlertid ikke omfattes av reglene om taushetsplikt, hvis de verken omfattes av kategorien opplysninger om «noens personlige forhold» (fvL § 13 første ledd nr. 1) eller eventuelle taushetspliktsbestemmelser i særlovgivningen.

Innenfor forvaltningsretten er det taushetsplikten som tradisjonelt er blitt ansett å utgjøre hinderet for å utveksle opplysninger mellom forvaltningsorganene. Som nevnt over vil også personopplysningsregelverket kunne innebære at utveksling av personopplysninger mellom forvaltningsorganer trenger særskilt hjemmel i lov uavhengig av om opplysningene er taushetsbelagte, dersom utvekslingen av opplysninger innebærer viderebruk av personopplysninger til nye og uforenlige formål. Etter departementets syn kan det være nærliggende å forstå bestemmelser som gir grunnlag for utlevering av opplysninger uten hinder av taushetsplikt, for eksempel skatteforvaltningsloven § 3-3, slik at de også kan gi grunnlag for viderebruk av personopplysninger som *ikke* er taushetsbelagte til nye og uforenlige formål. Nøyaktig hvilke ikke-taushetsbelagte personopplysninger som kan utleveres med hjemmel i slike bestemmelser, vil imidlertid bero på en tolkning av de enkelte bestemmelsene. Det nevnes for ordens skyld at all behandling av personopplysninger – også utlevering – må oppfylle kravet om behandlingsgrunnlag etter personopplysningsloven § 8.

4 Personvernforordningen – prinsippet om formålsbegrensning

Det følger av personvernforordningen artikkel 4 nr. 1 at en personopplysning etter forordningen er enhver opplysning om en identifisert eller identifiserbar fysisk person.

Prinsippet om formålsbegrensning følger av forordningen artikkel 5 nr. 1 bokstav b, som fastsetter at personopplysninger skal «samles inn for spesifikke, uttrykkelig angitte og berettigede formål og ikke viderebehandles på en måte som er uforenlig med disse formålene». Forordningen artikkel 6 nr. 4 inneholder nærmere bestemmelser om behandling av personopplysninger for andre formål enn det de var innhentet for. Det følger av denne bestemmelsen at viderebehandling for nye, forenlige formål er tillatt uten et særskilt grunnlag for viderebehandlingen.

Artikkel 6 nr. 4 gir anvisning på en ikke-uttømmende liste av momenter som den behandlingsansvarlige skal ta i betraktning i vurderingen av forenlighet. Det skal tas hensyn til enhver forbindelse mellom formålene som personopplysningene er blitt samlet inn for, og formålene med den tiltenkte viderebehandlingen (bokstav a), i hvilken sammenheng personopplysningene er blitt samlet inn, særlig med hensyn til forholdet mellom de registrerte og den behandlingsansvarlige (bokstav b), personopplysningenes art, især om særlige kategorier av personopplysninger behandles i henhold til artikkel 9, eller om personopplysninger om straffedommer og lovovertridelser behandles i henhold til artikkel 10 (bokstav c), de mulige konsekvensene av den tiltenkte viderebehandlingen for de registrerte (bokstav d) og om det foreligger nødvendige garantier, som kan omfatte kryptering eller pseudonymisering (bokstav e).

Dersom det nye formålet ikke er forenlig med innsamlingsformålet, kan viderebehandling bare skje dersom den registrerte samtykker til viderebehandlingen, eller dersom det er bestemt i eller i medhold av lov at det er adgang til viderebehandlingen. At viderebehandlingen må forankres i samtykke eller lov, innebærer at samtykket eller loven må knytte seg til selve *viderebehandlingen* for uforenlige formål. Det er altså ikke tilstrekkelig å vise til et alminnelig behandlingsgrunnlag for det nye formålet. For å kunne viderebehandle for et uforenlig formål kreves det i tillegg et grunnlag for selve viderebehandlingen. Samtykket eller loven må altså tillate at personopplysningene viderebehandles for det nye formålet til tross for at dette er uforenlig med innsamlingsformålet. I fortalepunkt 50 i forordningen understrekes det imidlertid at det rettslige grunnlaget for behandling som er fastsatt i unionsretten eller medlemsstatenes nasjonale rett, også kan utgjøre et rettslig grunnlag for viderebehandling.

Dersom den behandlingsansvarlige kun kan vise til et alminnelig behandlingsgrunnlag for det nye formålet, men ikke et særskilt grunnlag for viderebehandling, blir konsekvensen at den behandlingsansvarlige må samle inn personopplysningene på nytt for det nye formålet. Forordningen svarer på dette punktet til gjeldende rett, jf. over om Høyesteretts avgjørelse inntatt i Rt. 2013 side 143. Rettstilstanden kommer imidlertid eksplisitt til uttrykk i forordningsteksten, noe som innebærer en klargjøring sammenliknet med gjeldende personopplysningslov.

Forordningen artikkel 6 nr. 4 setter skranker for muligheten til å åpne for viderebehandling for uforenlige formål i nasjonal rett. Slike lovbestemmelser må utgjøre «et nødvendig og forholdsmessig tiltak i et demokratisk samfunn for å sikre oppnåelse av målene nevnt i artikkel 23 nr. 1». Forordningen skiller seg på dette punktet fra gjeldende personopplysningslov, som ikke stiller innholdsmessige krav til bestemmelser i særlovgivning om viderebehandling av personopplysninger.

Dersom viderebehandlingen skal omfatte særlige kategorier av personopplysninger, vil også artikkel 9 utgjøre en skranke. Artikkel 9 nr. 2 kan stille krav om rettsgrunnlag, forholdsmessighet og at det sikres egnede og særlige tiltak for å verne registrertes grunnleggende rettigheter og interesser, se nærmere i Prop. 56 LS (2017–2018) punkt 7.1.3 om disse kravene.

Det nasjonale grunnlaget for viderebehandling kan følge av de generelle reglene i personopplysningsloven eller regler i særlovgivningen. Det er ikke et vilkår etter forordningen at det må fremgå eksplisitt av bestemmelsen at den åpner for bruk til nye og uforenlige formål i henhold til artikkel 6 nr. 4.

5 Forslag til ny bestemmelse om utlevering av personopplysninger i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet

5.1 Er det behov for en ny hjemmel for utlevering av personopplysninger i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet?

Etter departementets syn bør ikke personopplysningsregelverket hindre nødvendig informasjonsdeling mellom etatene som arbeider for å bekjempe arbeidslivskriminalitet. På denne bakgrunn foreslås det en bestemmelse som på nærmere vilkår tillater at offentlige myndigheter kan utlevere personopplysninger til andre offentlige myndigheter som har bruk for opplysningene i sitt arbeid mot arbeidslivskriminalitet. Forslaget gir en klar, men avgrenset adgang for offentlige organer til å utlevere personopplysninger til andre offentlige organer i arbeidet mot arbeidslivskriminalitet. Forslaget gir både supplerende rettsgrunnlag for slik utlevering, jf. forordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav e, jf. nr. 3, og grunnlag for viderebehandling for uforenlige formål i tilfeller der utleveringen ellers ville stride mot prinsippet om formålsbegrensning og derfor vært forbudt, jf. forordningen artikkel 6 nr. 4. Departementet bemerker for ordens skyld at i tilfeller hvor utleveringen ikke er uforenlig med de opprinnelige innsamlingsformålene, sperrer ikke prinsippet om formålsbegrensning for utlevering, og bestemmelsen får i disse tilfellene ingen selvstendig funksjon som unntak fra artikkel 6 nr. 4.

Det bes om høringsinstansenes syn på om det er behov for en slik generell bestemmelse som gir hjemmel for utveksling av personopplysninger mellom offentlige organer i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet.

Bestemmelsen departementet foreslår her, gir selvstendig lovgrunnlag for utlevering av personopplysninger mellom offentlige myndigheter, mens bestemmelsen som ble foreslått i høringsnotatet om ny personopplysningslov 6. juli 2017, kun var en presisering av at prinsippet om formålsbegrensning ikke er til hinder for utveksling av opplysninger mellom offentlige myndigheter som har til oppgave å håndheve lovgivningen om arbeidsmiljø mv. I høringen av utkastet til ny personopplysningslov viste flere høringsinstanser til at bestemmelsen som ble foreslått i høringsnotatet, kunne bidra til å skape uklarhet, blant annet som følge av at bestemmelsen ikke hadde noe selvstendig materielt innhold. Forslaget er endret, slik at det skal gi selvstendig lovgrunnlag for utlevering av personopplysninger. Bestemmelsen som foreslås, vil likevel i hovedsak innebære en *klargjøring* av adgangen til utlevering av personopplysninger. Som nevnt i punkt 3 legger departementet til grunn at eksisterende regler om utveksling av taushetsbelagt informasjon også kan gi grunnlag for unntak fra formålsbegrensningen for opplysninger som ikke er taushetsbelagte. Forslaget vil

imidlertid kunne få selvstendig betydning der det er behov for utveksling av personopplysninger som ikke dekkes av unntakene fra taushetsplikt.

Departementets primære forslag i høringsnotatet her er å innta en hjemmel for utveksling av informasjon i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet i personopplysningsloven. Etter departementets syn vil et alternativ til å ta inn en slik hjemmel i personopplysningsloven være å gjøre mindre presiseringer i reglene om deling av taushetsbelagt informasjon i relevant særlovgivning som regulerer virksomheten til de etatene som deltar i samarbeidet mot arbeidslivskriminalitet. Det vises i den forbindelse til høringsnotatet om forslag til endringer i reglene om informasjonsbehandlingen i Skatteetaten 23. mars 2018. Der foreslås det endringer i reglene om deling av *taushetsbelagt* informasjon i tolloven og skatteforvaltningsloven, med sikte på å legge til rette for samarbeid mellom etatene i a-krimsentrene og ved NTAES.

Det bes om høringsinstansenes syn på om det i stedet for å fastsette en generell bestemmelse i personopplysningsloven om deling av personopplysninger i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet, bør presiseres i særlovgivningen, herunder i skatteforvaltningsloven § 3-3, NAV-loven § 7 og tolloven § 12-1, at reglene om utlevering av taushetsbelagte opplysninger også gjelder personopplysninger som ikke er taushetsbelagte, slik at det fremgår klart at bestemmelsene også kan gi grunnlag for utveksling av personopplysninger som ikke er taushetsbelagte.

5.2 Vilkårene for utlevering av personopplysninger i en eventuell ny bestemmelse

Det grunnleggende vilkåret for utlevering etter bestemmelsen som foreslås her, er at det er nødvendig å utlevere opplysningene for at mottakerorganet skal kunne ivareta sitt arbeid med å håndheve lovgivningen om arbeidsmiljø, toll, skatt, avgifter, trygder eller tilskudd eller bidrag av offentlige midler. De oppregnede kategoriene (toll, skatt, avgifter osv.) er ment å dekke området arbeidslivskriminalitet slik dette er beskrevet i regjeringens ovennevnte strategi.

Oppregningen av kategorier er likelydende med bestemmelsene om unntak fra taushetsplikt i skatteforvaltningsloven § 3-3 første ledd bokstav b og tolloven § 12-1 annet ledd bokstav a, med tillegg av kategorien «arbeidsmiljø». Bestemmelsen åpner kun for utlevering av opplysninger til offentlige myndigheter, og den tilsvarende således også på dette punktet reguleringen i skatteforvaltningsloven § 3-3 første ledd bokstav b og tolloven § 12-1 annet ledd bokstav a. Det pågår imidlertid et arbeid med endring av disse bestemmelsene med sikte på at de skal være bedre tilpasset arbeidet mot arbeidslivskriminalitet, jf. ovennevnte høringsnotat med forslag til endringer i reglene om Skatteetatens informasjonsbehandling. Departementet mener likevel at bestemmelsen som foreslås i dette høringsnotatet, skal være tilstrekkelig for å dekke den utleveringen av personopplysninger som er nødvendig for effektivt å bekjempe arbeidslivskriminalitet. Det vises særlig til at kategorien arbeidsmiljø er tatt inn i bestemmelsen, og at bestemmelsen er ment å gi grunnlag for utlevering av opplysninger til politiet, noe som avhjelper de svakhetene ved hjemlene som blir påpekt under punkt 5.4.2.1 i ovennevnte høringsnotat.

Det bes om høringsinstansenes syn på om oppregningen av formål bør utvides eller snevres inn. Det bes særlig om høringsinstansenes syn på om oppregningen

dekker alle etater som skal delta i samarbeidet mot arbeidslivskriminalitet og alle formål som er en nødvendig del av dette arbeidet. Det bes også om innspill på om oppregningen av formål er for vid, slik at den dekker utveksling av opplysninger utover det som er nødvendig for bekjempelse av arbeidslivskriminalitet.

Departementet foreslår å avgrense utleveringsadgangen mot særlige kategorier av personopplysninger, jf. personvernforordningen artikkel 9 nr. 1. Bestemmelsen vil da ikke åpne for utlevering av slike opplysninger. Bestemmelser i særlovgivningen som gjelder utlevering av taushetsbelagte opplysninger, vil imidlertid også gjelde særskilte kategorier personopplysninger, dersom disse er omfattet av taushetsplikten.

Det foreslås videre at adgangen til utlevering etter bestemmelsen bare skal gjelde i den utstrekning ikke annet er bestemt i eller i medhold av lov, jf. annet ledd. Dette innebærer at utleveringsadgangen vil begrenses av andre lovbestemmelser som regulerer utleveringsadgangen særskilt. Hvis det eksempelvis er bestemt i særlovgivningen at et offentlig organ bare kan utlevere personopplysninger til en avgrenset krets av eller konkrete angitte offentlige organer, vil bestemmelsen ikke utvide denne utleveringsadgangen. At utleveringsadgangen bare gjelder i den utstrekning ikke annet er bestemt i eller i medhold av lov, innebærer også at utlevering ikke vil kunne skje der dette vil stride mot lovbestemt taushetsplikt. Av pedagogiske grunner foreslår departementet at dette nevnes særskilt i bestemmelsens ordlyd, da taushetsplikt vil være en praktisk viktig begrensning i utleveringsadgangen.

Det bes om høringsinstansenes syn på om begrensningene i utleveringsadgangen har fått en hensiktsmessig utforming.

Departementet understreker for ordens skyld at en slik bestemmelse ikke vil innebære at utveksling av personopplysninger mellom offentlige myndigheter i andre tilfeller enn de bestemmelsen åpner for, er forbudt. Funksjonen til en slik bestemmelse vil være å åpne for utlevering av opplysninger for de i bestemmelsen nevnte formål og på de i bestemmelsen oppstilte vilkår, men den regulerer ikke utleveringsadgangen i andre tilfeller. I hvilken utstrekning og på hvilke vilkår offentlige myndigheter kan utveksle opplysninger med hverandre i tilfeller som faller utenfor bestemmelsen, vil bero på de ellers gjeldende reglene, herunder prinsippet om formålsbegrensning.

En innvending mot å innta en bestemmelse i personopplysningsloven som kun gjelder utveksling av personopplysninger i forbindelse med bekjempelse av arbeidslivskriminalitet, er at det oppstår en risiko for at bestemmelsen misforstås slik at den legger begrensninger på utveksling av personopplysninger på områder som ikke dekkes av bestemmelsen. Det bes om høringsinstansenes syn på dette.

Etter departementets vurdering bør bestemmelsen kun regulere *utleveringen*, og ikke den videre behandlingen som skal skje hos mottakerorganet. Rammene for behandlingen hos mottakerorganet vil reguleres av mottakerorganets behandlingsgrunnlag.

5.3 Forordningens rammer for nasjonal lovgivning

Det følger av forordningen artikkel 6 nr. 4 at lovbestemmelser som tillater viderebehandling av personopplysninger for uforenlige formål, må utgjøre et nødvendig og forholdsmessig tiltak for å oppnå et av formålene i artikkel 23 nr. 1.

Formålet med bestemmelsen departementet foreslår her, er å legge til rette for informasjonsutveksling for å bekjempe arbeidslivskriminalitet. Dette er et mål av allmenn interesse, jf. forordningen artikkel 23 nr. 1 bokstav e. Departementet mener utleveringsadgangen som bestemmelsen åpner for, er et nødvendig tiltak for å bekjempe arbeidslivskriminalitet, da de offentlige myndighetene som er involvert i dette arbeidet, er avhengige av å kunne motta relevante opplysninger fra hverandre for at arbeidet skal fungere effektivt. Utleveringsadgangen bestemmelsen åpner for, må også anses som et forholdsmessig tiltak, særlig sett hen til at bestemmelsen verken gir adgang til utlevering av særlige kategorier personopplysninger, oppstiller unntak fra lovbestemt taushetsplikt eller gir adgang til utlevering til andre enn offentlige myndigheter.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser av forslaget

Forslaget skal legge til rette for mer effektiv bekjempelse av arbeidslivskriminalitet, noe som kan innebære besparelser for samfunnet som sådan. Det er imidlertid vanskelig å tallfeste eventuelle besparelser som en følge av forslaget. Forslaget innebærer ikke økte kostnader eller andre administrative konsekvenser for det offentlige. Forslaget er i hovedsak en klargjøring av hjemmelsgrunnlaget for utlevering av personopplysninger og vil trolig ikke føre til større endringer i berørte etaters arbeid.

7 Forslag til lovtekst

En særskilt bestemmelse om utlevering av personopplysninger i arbeidet mot arbeidslivskriminalitet kan inntas som ny § 12 a i lov om behandling av personopplysninger, som foreslått i Prop. 56 LS (2017–2018), og kan lyde:

§ 12 a Adgang for offentlige myndigheter til å utlevere personopplysninger i arbeidet mot arbeidslivskriminalitet

Offentlige myndigheter som har til oppgave å håndheve lovgivningen om arbeidsmiljø, toll, skatt, avgifter, trygder eller tilskudd eller bidrag av offentlige midler, kan utlevere personopplysninger til hverandre når det er nødvendig for at de skal kunne ivareta dette arbeidet. Dette gjelder ikke særskilte kategorier av personopplysninger, jf. personvernforordningen artikkel 9 nr. 1.

Adgangen til utlevering etter første ledd gjelder ikke opplysninger som er omfattet av lovbestemt taushetsplikt, eller i andre tilfeller der noe annet er bestemt i eller i medhold av lov.